

บทที่ ๑ ห้องสมุดในห้วงอวกาศ

อันดับแรก...ให้นึกถึงความมืด

ที่ที่มีความมืดเป็นที่ตั้ง...แต่บนฟ้ามีดาวระยิบระยับ ดวงที่อยู่สูงลิบสุดก็จะเหมือนเกล็ดน้ำตาลเรืองแสงกระจายอยู่เต็มฟ้า ส่วนดวงที่ลอยอยู่ใกล้จนเกือบติดหน้าผาก เราจะเห็นชัดว่ามีห้าแฉก ตรงกลางโป่งพองเหมือนขนมทอด ส่องแสงอ่อนจาง บางดวงสีเหลือง บางดวงสีแดง บางดวงสีฟ้า ลอยละล่องไปมาเหมือนลูกปลาในสายธาร บนฟ้าณะนะ...นอกจากดาวแล้วยังมีจันทร์เสี้ยวซี่เซาห้อยอยู่เหนือศีรษะ ส่องแสงนวลสว่างลงมากกระทบลานหินกว้างใต้ท้องฟ้าเป็นวงกลม ในขณะที่มองในแนวระนาบออกไปไกลโพ้น จะพบว่ามิทิวเซาสีน้ำเงินเข้มโอบล้อมลานหินนี้อยู่

กลางแสงจันทร์นวลนี้ละ...คือห้องสมุด

มีชั้นเก็บหนังสือสูงสองเมตรกว้างสองเมตรสีฟ้า สีแดง สีดำ สีชมพู และสีเขียว ตั้งเรียงกันหน้ากำแพงอิฐสีแดงอมน้ำตาลสูงสองเมตรครึ่ง ฟากตรงข้ามของชั้นทั้งห้าคือโต๊ะอ่านหนังสือกับเก้าอี้สามตัว มีตะเกียงไฟรูปดอกไม้ตั้งอยู่กลางโต๊ะ

ในตอนที่เราสี่เหลืองดวงหนึ่งลอยเอื่อยๆ ผ่านลานหินรูปวงกลม ผ่านห้องสมุดเข้าสู่ความมืดหลังโต๊ะอ่านหนังสือฝั่งตรงข้ามชั้น ชายชราร่างสูงในชุดคลุมยาวสีน้ำตาล ผมและหนวดเครายาวสวยสีเงินยาวสวมแว่นตารูปครึ่งวงกลมเล็กๆ บนดั่งจมูก...ก้าวสวนดาวดวงนั้นออกมาพร้อมแมวดำเดินสองขาผูกหูกระต่ายสีฟ้าด้วยท่าที่รีบเร่งเล็กน้อย

"ลี้มของปี 1987 เขตสี่ ตอนกลางคืนได้อย่างไรตั้งสองเล่ม ท่านผู้พิพากษายืนยันว่าตามทะเบียนมันต้องมีหนึ่งร้อยยี่สิบสี่"

"กระผมเตือนศาสตราจารย์แล้วว่ามันน่าจะมี 'บันทึกซีพ' ตกค้างอยู่ที่ไหนสักแห่งอีกราวสองเล่ม เพราะกระผมจำได้ว่ามันมีหนึ่งร้อยยี่สิบสี่ มีไซท์หนึ่งร้อยยี่สิบสอง"

"จะบ่นไปทำไมอี กูญแจซอล เจ้าใช้จมูกหามันให้เจอเสียดีกว่า"

"กระผมไม่ใช่สุนัขขอรับศาสตราจารย์ อ้อ นั่น...นี่แล้วเซียวคงมีใครนำมาศึกษาแล้วไม่ยอมเก็บเข้าชั้นตามเดิม"

แมวดำตัวนั้นเลียขยับมาที่โต๊ะอ่านหนังสือ เขย่งเท้าแล้วใช้อุ้งมือที่เต็มไปด้วยขนพู่หม่ลากหนังสือเล่มหนาที่วางหยาอยู่บนโต๊ะลงมา พอกวาดตามองสั้นปราดๆ ก็ผ่อนลมโล่งอก ยื่นมันส่งให้ศาสตราจารย์

"ของปี 1987 เขตสี่ ตอนกลางคืนอีกสองเล่มที่เหลือขอรับ สงสัยลูกศิษย์คนล่าสุดของสภานิติกรแห่งสรวงสวรรค์อีกกระมัง กระผมว่าคนนี่ไม่ไหวที่สุด"

"ปากจัดน่าซอล...ผู้ช่วยบรรณารักษ์อย่างเจ้ามีหน้าที่ตามเก็บหนังสืออยู่แล้ว"

"แต่ต้องไม่ใช่ตามเก็บจากคนที่เที่ยวหยิบหนังสือออกจากชั้นโดยพลการ แล้วทิ้งมันโดยไม่อ่านขอรับ ศาสตราจารย์โอบอล"

"รู้ได้อย่างไรว่าเขาไม่อ่านมัน"

"เท่าที่เห็นท่าทีมาหลายวันก็พอรู้แล้วละขอรับ ซีเกียจะตาย!"

ประโยคสุดท้ายของแมวดำชื่อซอลทำให้ศาสตราจารย์โอบอล บรรณารักษ์ประจำห้องสมุดในห้วงอวกาศ สถานที่เก็บรักษา ‘บันทึก ซีพ’ เลิกควีนเอียงคอมมองผู้ช่วยตัวเก่ง เจ้าแมวก็กอดอก ใช้ดวงตาสีเหลืองกลมโตจ้องเป็งเพื่อยืนยันคำพูดจนชายชราอดไม่ได้ที่จะหัวเราะหึ

"เจ้าเป็นที่เลี้ยงของ ‘เขา’ นี้ มีสิทธิ์จะดูว่ากล่าวสินะ เอาละ ข้าจะไปส่งงาน เจ้าจะไปด้วยไหม"

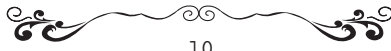
"ถ้าไม่ติดที่ศาสตราจารย์ต้องเป็นคนส่งงานให้ท่านผู้พิพากษา ด้วยตัวเอง กระผมจะอาสา แต่ตอนนี้เป็นห้องสมุดที่ลูกศิษย์ของ สาราณียกรแห่งสรวงสวรรค์คนใหม่กำลังจะมาป่วนเปี้ยนได้โดยสะดวก ขอรับ"

"เฮ้อ ออย่าอคตินักเลยซอล...เด็กนั้นยังเด็กอยู่ แต่มีความสามารถ พอลจะเป็นสารณียกรแห่งสรวงสวรรค์ได้ก็ต้องมาศึกษาเรื่องที่ยุ่งยาก ที่สุด ถ้าเป็นเทพธิดารุ่นเดียวกัน ปานนี้คงกำลังฝึกเรื่องส่งเสริม ความรักกับคิวปิดอยู่กระมัง"

"ยิ่งเป็นสารณียกร ยิ่งต้องเร่งหาความรู้ เพราะถึงจะบอกว่าเป็น สารณียกร แต่ในความเป็นจริงสารณียกรแห่งสรวงสวรรค์พิเศษกว่า ที่อื่น ไม่เหมือนบนโลกมนุษย์ สารณียกรแห่งสรวงสวรรค์ต้อง ตรวจทานและแก้ไขชีวิตมนุษย์ตามใบพิพากษาที่กำกับมาให้ อย่าง เจาะจง ยิ่งไงๆ ก็ต้องมีความรู้พอจะช่วยลิขิตแล้วรวบรวมไปส่งให้ พระเจ้าพิจารณาเป็นขั้นสุดท้ายนะขอรับ"

"เอาเถอะๆ ถ้าเขามาก็อย่าไปเผลชวนล่ะ นานเกือบพันปีทีเดียว ที่สารณียกรแห่งสรวงสวรรค์จะอุบัติสักคน"

ศาสตราจารย์โอบอลโบกมือพลางก้าวออกจากลานหินหายไป ใน ความมืด เหลือเพียงเจ้าแมวดำยืนหน้าหงิก นวดยาวลีขาวกระดิก ยุกยิกอย่างไม่สบอารมณ์ เนื่องจากรู้ว่าอีกเดี๋ยวจะได้พบกับ ‘ตัวยุ่ง’ ที่เริ่มมาป่วนเปี้ยนที่ห้องสมุดในห้วงอวกาศของเขากับศาสตราจารย์

โอบอลตั้งแต่เจ็ดสิบถึงแปดสิบชั่วโมงก่อน

หากกล่าวถึงสารานุกรมแห่งสวนสวรรค์ ทุกคนจะนึกถึงหญิงชรา อายุมากกว่าศาสตราจารย์โอบอล นั่งตรวจและแก้ไขฉบับที่กึ่งชีพของ ดวงวิญญาณที่พันโทษแล้วอยู่บนโต๊ะทำงานอย่างคร่ำเคร่ง...แววดา หลังแวนกระจกสี่เหลี่ยมดูทรงภูมิ มีปากกาลิขิตชีวิตอยู่ในมือเสมอ แต่ 'ว่าที่' สารานุกรมคนล่าสุด...ช่างมีบุคลิกลักษณะห่างไกลจากภาพลักษณ์ เช่นนั้นเสียเหลือเกิน

ไม่นี่...หลุกหลิก...ยุกยิก...สมาธิสั้น...ซีเกียจ...สารพัดที่ซอลจะเห็น บอกให้เอาบันทึกชีพมาศึกษาเยอะๆ ต่อไปจะได้ลิขิตชีวิตมนุษย์ ได้อย่างรัดกุมตามคำพิพากษาของตุลาการ คุณเธอก็อ่านเฉพาะเล่ม ที่อยากอ่าน พอบังคับให้ศึกษาชีวิตมนุษย์หลายๆ มุมก็หลับคาหน้า หนังสือ

เจ็ดสิบชั่วโมง...อ่านผ่านตาได้ไม่ถึงสิบเล่ม แล้วอย่างนี้จะลิขิต ชีวิตมนุษย์ที่มีร้อยเหลี่ยมล้านมุมได้อย่างไร

"อีกล้านปีคงยังไม่จบหลักสูตร!"

ซอลกระแทกเสียงหนักกับตัวเอง ก่อนจะเดินไปลากบันได มีล้อเลื่อนแบบที่ใช้กันตามห้องสมุดทั่วไปออกมาจากความมืดหลังชั้น หนังสือ แล้วนำมันมาทาบน้ำชั้นสีดำ ปีนขึ้นไปตรวจดูบันทึกชีพที่ ส่วนบนสุด

ตอนนั้น...มีเสียงระฆังทองเหลืองดังขึ้นในความเงียบ เรียกให้ แมวดำขนพูนุ่มหันไปทางซ้ายมือ มันเห็นดวงไฟเล็กๆ ปรากฏขึ้นตรง ตีนเขาสีน้ำเงินเข้มใกล้ลิบแล้วเคลื่อนตรงมายังห้องสมุดพร้อมแสงจาก เปลวเพลิงดวงไม่ใหญ่นัก ซึ่งแสงจากดวงไฟนั้นสาดจับต้นไม้สีส้มสอง ข้างทางระหว่างเดินทาง ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ กระทั่งผู้มาเยือนเข้ามาอยู่ ในระยะสายตา แมวดำค่อยปีนลงจากบันไดล้อเลื่อน เดินไปหยุดยืน รอต้อนรับ

เสียงระฆังทองเหลืองดังขึ้นอีกครั้งตอนที่รถม้าสีดำเทียมม้าดำก้าวเข้ามาในแสงสว่างของจันทร์เสี้ยวด้านบน ครั้นแล้ว มันหยุดสนิทอยู่กลางลานหินระหว่างชั้นเก็บหนังสือกับโต๊ะ

ซอลเปาปากพรวดแล้วก้าวเข้าไปช่วยเปิดประตูรถม้าที่แสนจะมืด ทว่า...มันต้องออกแรงดึงจนตัวโก่งในขณะที่คนข้างในต้องออกแรงผลักประตูเช่นเดียวกัน

"ฮึ้ยยย!"

ทั้งคู่กัดฟันส่งเสียงฮีด กระทบปฏิบัติการสำเร็จ ประตูเปิดผลักระแทกแมวดำจนตีลังกากลิ้งหลุนๆ ไปชนชั้นหนังสือจนมีเห็นดาวระยิบระยับ

ผู้ลงมาจากรถม้าคลุมศีรษะจรดเท้าด้วยผ้าสีดำ แบกถุงผ้าสีดำใบเบ้อเร่อ พอเห็นซอลกองอยู่จึงรีบก้าวพรวดเข้ามาจุดให้มันลุกขึ้น

"เป็นอะไรมากหรือเปล่าซอล"

"โอ้ย ไม่เป็นไรขอรับ ประตูรถม้าขนส่งวิญญาณของท่านต้องแน่นอนเป็นธรรมดา"

"แต่ช้าว่าเร็วๆ นี้ควรแก้ไขบางอย่างให้มันดีขึ้นแทนที่จะต้องออกแรงดึงมันทุกที และเพราะสาเหตุนี้แหละที่ข้าไม่อยากจะส่งที่สำนักทะเบียนสวรรค์ ที่นั่นดูมันทันสมัยไปหมด ประตูเลื่อนอัตโนมัติก็ทำเอาประตูเปิดๆ ของรถม้าข้าอายุมันตัวน เจ้าเคยไปที่ยวครั้งล่าสุดเมื่อไรละซอล ตอนนั้นมันโอ้อ่าทันสมัยเสียจนไม่เข้ากันกับรถม้าของข้าเลย"

ผู้มาเยือนบ่นยาวพลางปลดถุงผ้าที่มัดปากอย่างแน่นหนาลงจากบ่า วางลงบนพื้นก่อนจะยกแขนปาดหน้าผากซึ่งมีแต่โครงกระดูกขาวโพลน

ซอลขำเลียงท่าทางของ 'คุณโครงกระดูกในผ้าคลุมดำ' แล้วแอบสงสัยว่ามีแต่กระดูกแล้วจะมีเหงื่อกับเขาด้วยหรือ...

"งวดนี้มีดวงวิญญาณมาส่งก็ดวงละขอรับท่าน"

"หนึ่งร้อยยี่สิบสาม นี้อยู่ผู้เดียวหรือ แล้วจะคัดแยกไหวะ"

"คงต้องรอให้ศาสตราจารย์กลับมาขอรับ เพราะกระผมจับดวงวิญญาณลำบาก" ซอลชูอึ้งมือน้อยๆ ให้คุณโครงกระดุกในผ้าคลุมดำดูเป็นหลักฐาน พยามจำจรรยาผู้มีหน้าที่เกี่ยววิญญาณจึงยกมือเกาหัว

"จริงสินะ...มือแมว" เขารำพึง "งั้น...จะให้ข้าช่วยไหม"

"ไม่เป็นไรหรอกขอรับ อีกเดี๋ยวศาสตราจารย์คงกลับ ท่านเพียงแค่อำบันทึกซีพลอตใหม่ไปส่งให้ตุลาการพิจารณาความดีความชั่วเดี๋ยวเดี๋ยวก็กลับจากหอพิพากษาขอรับ"

"เอาอย่างนั้นก็ได้ งั้นข้ากลับไปพักหน่อยดีกว่า เก็บดวงวิญญาณมาทั้งคืน"

"อ้อ รอนิดหนึ่งขอรับท่าน กระผมเตรียมเกล็ดหิมะหวานที่ท่านชอบไว้ให้แล้วขอรับ รอสักครู"

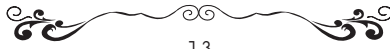
"ไอ้ จริงหรือ หหมดไปนานแล้ว ไม่ได้ดื่มเลยทั้งเดือน" คุณโครงกระดุกในผ้าคลุมดำเหยียดตาที่มีแต่เบ้ากลวงๆ นิดหนึ่งจนเหมือนเขากำลังยิ้มอยู่ พลังมองตามหลังแมวดำที่เดินหายไปในความมืดหลังชั้นหนังสือด้านขวามือสุด รออีกครู่หนึ่ง มันก็ย้อนกลับมาที่ห้องสมุดพร้อมถุงผ้าสีชมพูเล็กๆ ผูกโบสีขาวสวย

"นี่ขอรับ เกล็ดหิมะหวานที่กระผมกับศาสตราจารย์ไปเก็บมาจากทิวเขาฟากกระโน้น"

"แหมๆ ชอบใจมาก ลำบากเจ้าจริงๆ"

"ไม่ลำบากอะไรหรอกขอรับ พอดีศาสตราจารย์พากระผมไปเยี่ยมคุณยายดวงดาวตรงฟากกระโน้น พวกเราเห็นยายต้องคอยซ่อมดาวที่ชำรุดแล้วโยนกลับขึ้นไปบนฟ้าอยู่เรื่อยๆ อยากให้หายเหนื่อยเลยลุยเข้าไปที่ทุ่งหิมะ เลือกเกล็ดหิมะหวานไปให้แกชงดื่มให้สดชื่นจึงมีมาฝากท่านนี้แหละขอรับ"

"ชอบใจมากๆ ฝากขอใจศาสตราจารย์ด้วยนะ อาทิตย์หน้าข้า"

จะมาส่งดวงวิญญาณใหม่ ระหว่างนี้จะลองถามๆ ฝ่ายสวัสดิการเขา
 หน่อยว่าช่วยคิดค้นประตูปูที่ล็อกแน่นโดยไม่ต้องออกแรงเปิดขนาดนี้
 ได้ไหม ไปละ"

"ขอรับ โชคดีนะขอรับ"

คุณโครกกระดุกในผ้าคลุมดำยิ้มน่ารักแล้วก้าวกลับขึ้นไปบน
 พาหนะขนส่งดวงวิญญาณ

สิ้นเสียงระฆังทองเหลืองที่ห้อยอยู่เหนือประตูบานหนาหนักของ
 รถม้า ผู้มาเยือนก็จากไปในความมืดที่โอบล้อมห้องสมุดในห้วงอวกาศ
 ซอลฟ่อนลมหายใจ ก็มองมองถุงผ้าแล้วค่อยๆ ลากมันข้ามลาน
 หินไปที่ชั้นวางหนังสือ แต่เพิ่งลากไปได้เมตรเดียว น้ำเสียงสดใสอย่าง
 เด็กสาววัยแรกรุ่งเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นจากเงามืดหลังโต๊ะอ่านหนังสือ

"นี่โครกกระดุกตีหมาได้ด้วยหรือ ไม่ยกรู้"

เจ้าของเสียงกล่าวจบก็ก้าวเข้ามาปรากฏตัวบนลานหินกลางแสง
 จันทร์นวล เธอเป็นเด็กสาวรูปร่างสูงโปร่ง ไข่มุขยาวดำสนิทรวบไว้
 ตรงท้ายทอย หน้าตาจิ้มลิ้ม ปากนิต จมูกหน้อย ตาโต เรียกว่า
 สวย...แต่...ในสายตาสอลผู้เคยชินกับสาราณียกรเต็มตัวที่มักแต่งตัว
 สุภาพ ให้ภาพลักษณ์ทรงภูมิ เขารู้สึกว่าเธอผู้นี้ช่างแต่งตัวพิลึกกึกก็
 เพราะเธอสวมกางเกงขาสั้น เลื้อยแขนยาวสามส่วน รองเท้าบูตยาวครึ่ง
 แข้ง และสีแดงเพลิงทั้งตัว

"...แต่งตัวอะไรสีแสบตา ท่านฮิลลี...พิลึก"

"พิลึก? พิลึกหรือ เจ้ากำลังจะว่ามันน่าเกลียดใช่ไหม น่าเกลียด
 ที่ไหนกัน พวกเทพธิดาแห่งความรักหัดแต่งตัวกันเปรี้ยวกว่าข้าออก
 เยอะไป"

"เป็นเทพธิดาแห่งความรักจะสดชื่นรื่นเริงเท่าไรไม่เห็นแปลก
 ขอรับ แต่เป็นสาราณียกรฝึกหัด ต่อให้แต่งตัวเปรี้ยวจัดยังไงก็มีแต่
 ชั้นหนังสือนี้ล่ะที่จะชม"

"โอ๊ย เพราะอย่างนี้แหละ ข้าถึงได้เบื่อบ้าง!" ฮีลลี่ว่าพร้อมกระแทกตัวลงนั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะอ่านหนังสือ หน้าบูดหน้าบึ้ง

ฟังแล้วซอลยิ่งเคือง แต่ติดตรงมันไม่ใช่ศาสตราจารย์ผู้มีอำนาจ ตักเตือนเทพธิดาฝึกหัดทั้งหลาย สิ่งที่ได้ก็คือแอบจิกกัดเล็กๆ น้อยๆ พอให้อีกฝ่ายรู้ตัว

"ถ้าไม่ชอบความสามารถพิเศษที่สามารถใช้ปากกาลึกลับชีวิตได้ในรอบหลายศตวรรษก็ขอเปลี่ยนแผนกได้นะขอรับ"

"นี่ ข้าไม่ได้อยากเปลี่ยนแผนกนะ อย่าเข้าใจผิด ที่ข้าเบื่อก็คเพราะไม่เห็นให้ข้าลองทำแบบฝึกหัดบ้างเลย ให้ข้าตรวจแก้บันทึกซีฟบ้างสิ ไม่ใช่ให้เอาแต่อ่านๆ"

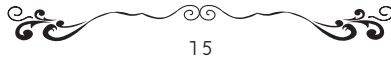
"กระผมเคยมีโอกาสดำเนินการได้อ่านกระดาษคำตอบที่ว่าที่สารานุกรมคนหนึ่งส่งให้ท่านนาตาลีตรวจหลังเข้ารับการทดสอบ ทั้งที่อ่านบันทึกซีฟไปได้ยี่สิบกว่าเล่มเท่านั้นเอง..." ซอลเปรยยาวยืด ไม่ติดขัดแม้แต่ชนิดเดียว...แล้วลากถุงบรรจุวิญญาณที่คุณโครงกระดูกในผ้าคลุมดำนำมาให้ไปไว้ใกล้ชั้นหนังสือ

ฮีลลี่สนใจจึงตอบท "แล้ว...ยังไงต่อ"

"รู้สึกใจหทัยจะบอกว่ามนุษย์คนนี้ เดิมทีเกิดและเติบโตในครอบครัวคนมีเงินครอบครัวหนึ่ง โตขึ้นทำงานเป็นวิศวกรเหมืองแร่ ตายตอนเหมืองถล่ม มีความดีความชอบต่อบ้านเมืองพอสมควรจึงได้อุณาตม์ให้ไปเกิดใหม่ในชีวิตที่ดีขึ้นและจะได้พบกับสิ่งที่เจริญรุ่งเรือง ทันสมัย สะดวกสบายครบ ตามด้วยได้พบกับผู้หญิงที่ดีที่สุด และตายตอนอายุแปดสิบห้าปีอย่างมีความสุข ถ้าเป็นท่านฮีลลี่ ท่านฮีลลี่จะร่างชีวิตเขาอย่างไรละขอรับ"

"ก็..."

"แล้วทราบไหมขอรับว่าผู้เข้ารับการทดสอบคนนั้นตอบอะไรไปบ้าง เขาร่างชีวิตมนุษย์ผู้นั้นกลับไปว่า...จงเกิดเป็นลูกคนเล็กในตระกูล

แอดเนออร์แห่งเวลส์ที่มั่งคั่ง อายุสิบสามได้พบสาวน้อยออเดรย์จากตระกูลแฮบเบิร์น แล้วได้แต่งงานกันอย่างมีความสุขตอนอายุสิบแปดปี มีลูกชายหญิงกับออเดรย์สามคน พออายุยี่สิบสองปีร่วมมือกับเพื่อนเปิดบริษัทคิดค้นนวัตกรรมใหม่ๆ ในอเมริกา บริษัทประสบความสำเร็จมาก บั้นปลายได้ใช้ชีวิตอยู่ที่ซานเมืองฝรั่งเศสและตายอย่างมีความสุข"

"อืม...ก็ดูดีนี่"

"เขาสอบตกขอรับ"

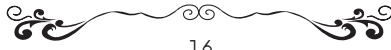
"หา?"

"จริงๆ ท่านนาตาลี่ไม่ได้ให้ตกทันทีหลังพิจารณาเพียงพล็อตหรือขอรับ เพราะหลังจากร่างชีวิตโดยคร่าวๆ แล้ว สารานุกรมต้องลงรายละเอียดตัดหน้าตัดหลังให้ชีวิตมนุษย์ผู้นั้นต้องเดินไปบนเส้นทางที่กำหนดให้ได้ เพราะไม่มีใครสามารถบังคับจิตใจมนุษย์ได้ สิ่งที่สารานุกรมทำได้คือใส่เหตุการณ์ปลุกย่อยเข้าไปบังคับมนุษย์ให้เลือกทางที่ตรงตามคำพิพากษาให้ได้"

ความจริง...ใช้ว่าสารานุกรมเต็มตัวจะไม่พลาด เพราะในเมื่อไม่สามารถบังคับจิตใจมนุษย์ได้ มนุษย์จำนวนยี่สิบเปอร์เซ็นต์ซึ่งนับเป็นตัวเลขที่มากโขอยู่จึงแหกลิขิตสวรรค์ได้อยู่บ่อยๆ อันเนื่องมาจากการตัดสินใจเลือกทางเดินในจุดวิกฤตขั้นสุดท้าย แต่...ที่ผู้เข้ารับการทดสอบผู้นั้นตกก็เพราะเพียงแคว้งพล็อตท่านนาตาลี่รู้แล้วว่าไม่ใส่ใจกับการศึกษามนุษย์"

"ยังไง ข้าก็เห็นว่ามันก็โอเคนี่ พล็อตเมื่อก็"

แมวดำมองฮิลลี่ด้วยหางตาแล้วตอบ "...ตระกูลแอดเนออร์แห่งเวลส์ร่ำรวยและเก่าแก่ก็จริง แต่มนุษย์ผู้นี้ได้ไปเกิดเป็นลูกคนเล็กพื้นฐานของลูกคนเล็กก็มักถูกตามใจอยู่แล้ว ยังให้ไปเจอกับออเดรย์แห่งแฮบเบิร์นซึ่งเป็นลูกคนเล็กของตระกูลอีก เอาละ...พวกเขาอาจชอบ

พอกันได้จนถึงชั้นแต่งงานหรือไม่ว่าก็สาราณียกรลิขิตให้ผู้ใหญ่จับหมั้น แต่การจะลิขิตชีวิตมนุษย์...สาราณียกรต้องมีข้อมูลอยู่ในหัวด้วยว่า ครอบครัวหรือผู้เกี่ยวข้องทั้งหลายแหล่งที่จะชักนำให้เข้ามาเจอกันมีอะไรบ้าง

...ตระกูลแสบเบียร์นสืบทอดลูกหลานกันมาตั้งหลายร้อยปี สาราณียกรฝีมือล้วนๆ ยังรู้เลยว่าตระกูลนั้นนะมีคุณสมบัติพิเศษอย่างหนึ่งคือฝังหัวลูกหลานของตนว่ามีเชื้อกษัตริย์ ต้องหยิ่ง ต้องเซิด แล้วลูกคนเล็กอย่างออเดรียก็สวยเสียจนชูคอเป็นพญาหงส์ ใครจับลูกคนเล็กของแอดเนอร์มาเจอกับลูกคนเล็กของแสบเบียร์นี้ได้คงกล้าดีพิลึก รับรองได้เลยว่าชีวิตสมรสคงกระทอนกระแท่นนำดู แล้วบั้นปลายชีวิต...ยังจับไปโยนไว้ที่ฝรั่งเศสอีก"

"เอ่อ..." ฮีลลี่เริ่มหลบตาซอลแล้วเพราะดันไปเห็นดีด้วยในตอนต้น "ทำไมเธอ ฝรั่งเศสมีอะไร"

"ช่วงนั้นมีสงครามโลก สงสัยนอนเล่นอย่างเป็นสุขอยู่ท่ามกลางเสียงระเบิดตูมๆ เลยมั้ง"

จบข่าว...

ฮีลลี่รู้สึกเหมือนโดนเจ้าแมวดำชวนเข้าให้เต็มรัก...ไม่ใช่...ไม่แค่ชวน แต่มันกัดเธอจนเขียวเลยต่างหาก มันว่ากระทาบเรื่องที่ชอบไม่ชอบห้องประวัติศาสตร์โลก

"แต่เข้า...รู้มาว่าสาราณียกรแห่งสวนสวรรค์อย่างท่านยายนาตาลิขิตมนุษย์ด้วยความเมตตา" ฮีลลี่ยังพยายามหาข้อโต้เถียง "...นั่นเป็นคุณสมบัติหลักของสาราณียกรแห่งสวนสวรรค์"

"ใช่ สาราณียกรต้องลิขิตชีวิตมนุษย์ด้วยความเมตตา ไม่ใช่ลิขิตด้วยความกระด้าง ทำไปตามคำพิพากษาระนั้น แต่ก่อนจะเมตตาได้ต้องมีแหล่งข้อมูลอยู่ในหัวก่อน ไม่งั้นก็จะวางพล็อตได้แค่นั้นแหละ เช่น เกิดในตระกูลร่ำรวยเป็นพันๆ ล้าน หล่อเป็นพระเอกหนัง ปิ้ง